

prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Centru
judecător: V. Sandu
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău
judecători: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

dosarul nr. 3ra-1464/2017
3ra-43/2018

ÎNCHEIERE

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Iulia Sîrcu
Ion Druță, Galina Stratulat

examinând, fără înștiințarea participanților la proces, admisibilitatea recursului declarat de Radu Bulat,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Radu Bulat împotriva Ministerului Afacerilor Interne a Republicii Moldova și Inspectoratul General al Poliției cu privire la contestarea actului de concediere și restabilirea la locul de muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 septembrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Radu Bulat și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 15 iulie 2016, Radu Bulat s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 368 ef. din 17 iunie 2016 prin care a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție, din funcția de ofițer superior de urmărire penală al Secției de urmărire penală a Inspecției de poliție Rîșcani al Direcției de poliție mun. Chișinău a IGP al MAI, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea din contul pârâților a plății restante la salariu și a cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea acțiunii reclamantului a invocat că, Ordinul nr. 368 ef emis de către Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne la 17 iunie 2016, cu privire la sancționarea sa disciplinară a fost emis contrar prevederilor legale, precum și cu încălcarea procedurii prestabilite.

S-a indicat că abaterea disciplinară imputată în actul administrativ contestat nu-și găsește justificare, întrucât nu există o hotărâre a instanței de judecată, prin care să fie stabilită încălcarea legislației care i se impută și anume normele prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a), b) și k), art. 28 alin. (1) lit. g) ale Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției, art. 17 lit. d) al Legii nr. 90 din 25 aprilie 2008 cu privire la prevenirea și combaterea corupției și pct. 15 lit. i) și j) al Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin

Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10 mai 2006, manifestată prin nedenunțarea actelor de corupție de care a luat cunoștință în perioada 02-29 mai 2016, ne întreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție, cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor și organelor competente despre actul de corupție devenit cunoscut, fapt ce a denigrat grav imaginea Poliției în societate.

De asemenea, pretinde reclamantul Radu Bulat că, pe marginea abaterii disciplinare grave, care se pretinde în actul administrativ contestat, a fost pornită urmărirea penală, fapt confirmat atât prin Ordonanța de punere sub învinuire din 25 iunie 2016 și cea din 31 mai 2016 motiv pentru care urma să fie suspendat din funcție în conformitate cu pct. 77 al Statutului disciplinar al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 09 iulie 2013, coroborat cu art. 55 alin. (9) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului care statuează că, în cazul în care împotriva polițistului este pornită urmărirea penală sau acesta a fost pus sub învinuire, are loc suspendarea provizorie din funcție în condițiile prevăzute la art. 200 Cod de procedură penală.

Consideră reclamantul că, la emiterea Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 368 ef din 17 iunie 2016 prin care a fost sancționat disciplinar, nu s-a ținut cont de art. 55 alin. (5) al Legii nr. 320 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului care prevede că, la aplicarea sancțiunii disciplinare se ține seama de activitatea desfășurată anterior de către polițist, de împrejurările în care a fost săvârșită abaterea disciplinară, de cauzele, gravitatea și consecințele acesteia, de gradul de vinovăție, precum și de preocuparea pentru înlăturarea consecințelor faptei comise.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău din 15 februarie 2017, s-a respins acțiunea înaintată de Radu Bulat împotriva Ministerului Afacerilor Interne a RM și Inspectoratul General al Poliției cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție și încasarea plăților restante la salariu.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 09 martie 2017, Radu Bulat a depus apel împotriva hotărârii primei instanței, solicitând admiterea apelului și casarea hotărârii cu remiterea cauzei la rejudecare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 septembrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Radu Bulat și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 februarie 2017.

La 15 septembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei (f.d. 166).

Iar, la 23 noiembrie 2017, Radu Bulat a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat în termen, în cazul în care copia deciziei instanței de apel a fost expediată

participanților la proces la 15 septembrie 2017 (f.d. 166), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

În susținerea recursului, Radu Bulat a indicat că consideră neîntemeiate hotărârile instanțelor inferioare, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material ce guvernează raportul juridic litigios, și anume prevederile art. 25 din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală nr. 333 din 10 noiembrie 2006.

A mai indicat recurentul că instanțele de judecată nu au calificat corect, din punct de vedere juridic acțiunea cu care au fost investite ce a dus la soluționarea greșită a cauzei, invocând motive de fapt și de drept similare celor din instanța de apel și prima instanță.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 11 decembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa intimaților cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Iar, 27 decembrie 2017, Inspectoratul General al Poliției a depus referință, prin care și-a exprimat opinia în privința recursului înaintat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului menționează că, Radu Bulat în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea cauzei în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Radu Bulat, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Radu Bulat, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Iulia Sîrcu

judecători

Ion Druță

Galina Stratulat